

Dagbog Vinter grundkursus 2011

Se billeder under Galleri

Dag 1: Ankomst til Kangerlussuaq, pakning og klargøring.

Minus 8, overskyet og let til frisk vind.

Efter måneders mailen og telefoneren frem og tilbage kom dagen hvor spændingen skulle udløses: Niclas, Søren, Peter, Mikael og Francesco fløj til Kangerlussuaq for at møde Haans, som skal være guide på turen til Sisimiut.

Umiddelbart er vi en broget flok. Fra 24 til 56 år. Skistøvler fra str. 43 til 48. Meget forskellig baggrund og erfaring. Men humøret har vi til fælles. Det fornemmer vi allerede helt fra starten.

Den første dag er travl. Der er tusind ting, som må ordnes og som skal være helt i orden, inden vi kan tage af sted. Alle er med til at pakke og gennemgå grejer – det er forudsætningen for en god tur og et godt kursus, at alle ved hvad vi råder over og hvor det er.

Vi pakker grejerne på KTC – Kangerlussuaq Trekking Center – får lækker mad og har god plads. Først gennemgås alle personlige grejer – ingen har glemt noget, nærmere tværtimod. Så går vi på fællesgrejerne: telte, primusser osv. Så pakker vi al maden. 90 poser havregryn. 66 store slikposer. 2 x 6 forskellige slags aftensmad. Så skal det hele fordeles, der skal tapes fødder og alt pakkes i tasker på pulkene.

Omkring klokken 23 (altså kl. 03 dansk tid) går vi til ro, godt baldrede. Det blæser godt op i løbet af natten, og selv om petroleumsovnens buldrer i stuen, er vi glade for de tykke dyner.

Dag 2: Pakke færdigt, udflugt til Indlandsisen og start på turen til Sisimiut.

Minus 5, overskyet og lidt sne.

Vi kommer på benene ved halvsyvtiden, og får hurtigt et solidt morgenmåltid kastet indenbords. Får pakket de sidste ting, tæller alting efter – har vi nu det hele?

Klokken 11 kommer Holger fra KTC og henter os. Vi tager turen på godt 1½ time ind til Indlandsisen i to biler, ad en kroget og tilsneet vej. Det er en flot tur, og det er tydeligt at mærke, at temperaturen falder.

I bilerne sidder vi lidt med fornemmelsen af, at nu er det kun os og den storslåede natur. Men der tager vi grueligt fejl. Da vi kommer frem til Punkt 660 (som ikke længere ligger i 660 m.o.h.) vrimler det med folk. Flyvevåbnet afholder deres Pittuffik-kursus i arktisk overlevelse med en hel del deltagere. Samtidigt holder et firma konference for godt 120 ansatte lige i kanten af Isen. Men det er fint for os. Vi får lejlighed til både at prøve flyvevåbnets forskellige snehuler og iglooeer, samt at se lidt på hvordan man kan lave en større teltlejr. Endelig får vi gået en kort tur på Isen og snakket lidt om turen over Indlandsisen i 2012 – det er præcis herfra den starter.

Efter en time på Isen lukker vejret ned, det bliver en smule varmere og vi kan ikke se mere end godt 100 meter. Men vi skal alligevel tilbage og i gang med at gå på ski i den stik modsatte retning: mod vest til Sisimiut.

Tilbage ved KTC tager det os blot et kvarter at pakke grejerne på bilerne, og sikre os at alt er med. Afgang!

Holger og Birthe fra KTC tager afsked med os ved Kellyville – en efterladt amerikansk radarstation lige vest for Kangerlussuaq. Herfra er vi på egen hånd. Vi spænder brædderne på fødderne, og starter med at øve os i at få lidt glid i langrendsskiene. Først uden pulke, og lidt op og ned ad bakkerne. Fransesco åbner gildet med et halsbrækkende styrt. Vi andre følger trop lidt efter lidt. Så går vi en kilometer eller halvanden med pulkene og begynder at slå lejr. Det tager vildt lang tid, og vi er godt kolde inden vi får startet primusserne og varmet noget aftensmad.

Vi spiser alle sammen i Haans´ telt, så vi har mulighed for at sludre, hygge og planlægge dagen i morgen.

Det føles godt at være i gang!

Dag 3. Skitræning, 10 km med pulk, og generelle forhold i vinterfjeld.

Minus 27 og høj sol, men senere overskyet.

En kold, men meget flot morgen startede med varm havregrød efter teltene var blevet børstet af for rim og primusserne sat i gang. Man skal lige tage sig sammen til at komme ud af poserne og børste rimen af når det er godt koldt, men det er nødvendigt, for ikke hele teltet skal sejle i smeltevand i løbet af en halv time med primusserne kørende.

Nu var det tid til at få pulkene pakket ordentligt, få fordelt grejer og vejet af, så byrden kunne blive rimeligt fordelt. I dag og de næste par dage handler det om at få vores lille verden af 6 mand, 12 pulke og 24 tasker til at fungere. Når vi kan færdes rimeligt sikkert på ski med pulke, tage vare på os selv undervejs, slå telt, lave mad, osv. uden at blive for kolde eller våde, brænde teltet af eller fryse helt unødigt i soveposen, så er vi ved at så godt kørende, at vi kan koncentrere os om andre ting.

Det lyder ellers simpelt, det med at gå med pulke og slumre lidt i et telt. Men der er mange detaljer, som skal være på plads, og nogle helt enkle og sikre standarder skal indarbejdes. Ellers tager det hurtigt 1½ time at komme i telt, og 1½ time at gøre klar om morgenen, og det er ALT for lang tid i 30 graders frost. Der skal arbejdes effektivt og hurtigt, ellers risikerer man forfrysninger i fingre og tæer, hvis man efter mange timer på ski går og laller med teltopsætningen.

Således kom vi denne morgen i gang med fingre og tæer, der var godt kolde. Men i solen fik vi hurtigt varmen med pulkene på slæb, og snart blev det tid til at regulere på påklædningen, så vi ikke kom til at svede for meget. Er man helt våd af sved bliver man efterfølgende lynhurtigt kold heroppe mod nord.

I dag gik det både lidt op og lidt ned, så vi fik øvet at trække pulkene godt opad, og at køre nedad. Det første er ikke så svært, det er bare hårdt, hvis det er en stejl stigning.

Anderledes er det med nedkørsler – det kræver noget mere teknik, og man kan få god fart på hvis både ski og pulk glider godt.

Nu er vi hoppet i teltet igen efter at have mødt et par snescootere og et par bæltekøretøjer. Vi har gået omkring 10 km i en rytme med 45-50 minutter i jævnt tempo efterfulgt af 10-15 minutters pause.

Termometeret nærmer sig minus 30, og der er rim godt op af siden på inderteltet på trods af at primusserne fræser. Men det er godt og lunt i toppen af teltet, hvor der måske er 20-25 grader. Det gælder om at være varm og have det godt når man går i soveposen – ellers kan det blive en lang og kold nat. (Og så brokker man sig bare om morgenen!)

Dag 4. Hele vores lille verden begynder at virke.

Minus 27 og høj sol, senere minus 15, overskyet og let sne.

I dag var vi allerede små 20 minutter hurtigere til at komme ud af teltet, slå teltet ned og gøre klar til afgang. Men der er stadig plads til forbedring, for alle var godt kolde inden afgang – nu har vi godt fat i de store linjer, og det er detaljerne, der skal arbejdes med: for eksempel at vi ikke bytter plads 3-4 gange når vi slår teltet op og ned.

Det går stejlt op fra start, og det tager et par timer før vi er oppe. Hårdt arbejde. Vi må hjælpe hinanden med pulkene, og gå flere gange for ikke at blive slidt helt op. Vi prøver forskellige teknikker for at komme op ad fjeldet, med og uden ski, bruge hinandens spor, trampe spor med let pulk forrest osv. Der er delte meninger om hvad, der virker bedst, men uanset valg af teknik kan det godt mærkes i lårbasserne.

Alt i alt gør det ikke så meget – det er en forrygende dag. Ikke en sky på himlen, ikke en vind, ikke et menneske i sigte ud over os seks.

Vi går små 4 pas efter at være kommet op på fjeldet, og går i alt ca. 14 km. Pauserne er fantastiske på sådan en dag. På med dunjakken, en kop lun saft, et par stykker chokolade og et par friske historier fra natten i teltet. Humøret er i top.

I løbet af dagen lukker det ned, og vi lægger os lige oven for et frosset vandfald mellem to store søer. I morgen skal vi ud over kanten – for at få lidt afveksling og lære lidt andre teknikker: fire pulkene ned, bruge dem som kælk osv.

Dag 5. Ud over vandfaldet og lang march i helt nedlukket vejr.

Minus 17 og let sne til morgen. Sneen tiltager og temperaturen stiger til minus 10.

Vi får forceret vandfaldet i fin stil, men det tager lang tid og er ikke spor let. Men det er flot og spændende. Heldigvis er der rimelig sigtbarhed mens vi arbejder i vandfaldet, ellers havde det nok ikke været så sjovt.

Nede på sø-isen mærker vi vinden, der fejer langs terrænet – det bliver en kold dag trods jævnt stigende temperatur. Så gælder det om at passe godt på ansigtet og fingrene.

Samtidigt lukker det helt ned og vi kan ikke se mere end et par hundrede meter. Det er en sær fornemmelse, når man kun kan se hinanden, og alt andet er hvidt i hvidt.

Vi går på langs af den første større sø, Amitsorsuaq, som skal krydses undervejs til Sisimiut. Den er vel 25 km lang og et par kilometer bred. Der er høje fjelde på begge sider, så vi kan ikke fare vild, blot komme til at gå lidt ekstra. Men vi er heldige. Netop som vejret lukker helt ned kommer to fangere kørende forbi os på hundeslæder. Vi hilser kort på hinanden, og de fortæller at vejret er meget dårligt længere ude mod Sisimiut. De kender tydeligvis terrænet godt og skal samme vej som os. Det sparer os besværet med at holde retning i det lukkede vejr, i stedet hopper vi i slædesporet og bliver hjulpet godt af sted.

Vi gik godt 17 km i dag, og lærte en masse om vejret og terrænet. Samtidigt gennemgik vi hvad man gør, hvis man skulle blive væk, og Haans gravede et nød-pit for at vise principperne for, hvordan man kan komme hurtigt ud af vind og vejr og få læ og relativ varme. Det tog omkring 10-12 minutter at grave et brugbart pit til to mand, men komfortabelt var det ikke.

Det skal gøre godt at komme i posen her efter aftensmaden, hvor vi også skal nå at tale lidt om kort og kompas. Alle er lidt ømme i kroppen og er godt trætte.

Dag 6. Standarder ved at være kørt ind, 18 km i trægt føre, kold aften og nat.

En flot dag med højt til loftet, fra minus 15 ned til 31.

Nu begynder det at køre for os. Tiden med for at komme i og ud af telt er ca. halveret, hvilket betyder at vi har overskud til at gå nogle længere dage og lære og øve noget nyt undervejs. I dag gik vi ca. 18 km med nogle stejle nedkørsler og et par enkelte stigninger undervejs. Men det blev koldere og koldere jo længere vi kom ned i terrænet, og det var tydeligt at mærke kulden som trak nedover i de smalle passager og nedkørsler mellem søerne. Kulden gjorde også føret trægt, så der var ikke meget glid i pulkene eller skiene ned ad bakke.

Det var naturligvis også en oplagt lejlighed til at tale lidt mere om forfrysninger, hypotermi og hvorledes man undgår og afhjælper sådanne skader. Som i alle andre henseender på vinterfjeldet handler det i høj grad om at være på forkant med situationen, forberede sig godt og altid stoppe i tide.

Ligesom i går så vi en håndfuld rener i dag, et par ryper, en enkelt hare og masser af ravne. Og en 3-4 snescootere på vej mellem Kangerlussuaq og Sisimiut. Det tager 3-5 timer på scooter afhængig af omstændighederne, så de kører altså på en halv time, hvad vi tilbagelægger på en dag. Men i en helvedes larm, kulde og benzinos. På hundeslæde tager turen 2-3 dage alt efter forholdene.

Til aften har vi snakket kort og kompas igen, og fra i morgen begynder deltagerne på skift at skulle føre bondetoget gennem vildmarken – det er den letteste måde at lære det

på. Nu – efter den store gang kartoffelmos med flæsketerninger og renkød, skal vi endelig i poserne, der fastspændt på pulkene hele dagen har tørret i solen.

Dag 7. Over Taserssuaq-søen, gennem Oles Lakseelv til opkørslen mod Nerumaq-dalen.

Høj flot dag, minus 17 til 26, svag vind i Oles Lakseelv.

Vi startede i det skønneste vejr fra vores lejr midt for Taserssuaqs vestlige ende. Herfra skiftedes deltagerne til at finde vej og holde styr på, hvor vi var. Nogle gange kan det betale sig at skyde genvej over tilsyneladende uproblematisk terræn, andre gange ikke. Det lærte vi lidt om i dag, da vi endte i dyb blød sne i et stenet terræn blot 300 meter fra selve elvlejet i Oles Lakseelv. Herfra var det som om niveauet i navigationen fik et løft eller to, og der blev sat en del ressourcer ind på ikke at gå forkert, eller tage de ”forkerte” smutveje.

Stille og roligt går vi ned mod fjordisen hvor elven munder ud, men et par kilometer før munden stikker vi af mod nord. Var vi fortsat lige ud, var vi gået mod den lille bygd Sarfanguaq. I stedet starter vi opstigningen mod et smalt pas, som skal lede os længere ind i landet mod Nerumaq-dalen, der fører videre mod vest og Sisimiut. Et stykke op af fjeldsiden finder vi et lille plateau, hvor vi slår lejr med udsigt over fjorden efter 18 km. Vejret er fantastisk og der venter os den fineste solnedgang. Inden da er der lige tid til lidt teori om laviner og til at grave et hurtigt nød-pit ved fjeldsiden.

Med teltene oppe og primusserne kørende, planlægger vi nu dagen i morgen. I morgen kommer der for alvor belastning på. Det kommer til at gå stejlt opover, så det gælder om at få hvilet godt ud. Det forhindrer dog ikke et par stykker af os i at samles foran teltene efter aftensmaden og nyde den røde og dyblå himmel. En superfin dag.

Dag 8. Fuld belastning, grænser overskredet, og så i hytte.

Endnu en høj, flot dag. Minus 22 om morgenen og 26 om aftenen, men helt op til 10-12 i løbet af dagen.

Allerede 200 meter efter teltpladsen begyndte det for alvor at gå opover. Stigningerne kommer ligesom i ryk. Stejlt op og flader så lidt ud. Stejlt op osv. I alt stiger det vel 450-500 meter her, og de første 150 tog vi i går, stille og roligt. Men de sidste godt 300 højdemeter kommer over ca. 1½ kilometer, så det er en habil stigning.

Vi arbejder sammen to og to. Går med det første sæt pulke, hviler på vejen ned, og så op men den næste sæt pulke. Allerede efter de første 50 højdemeter er vi drivvåde af sved. Næsten 2½ time arbejder vi koncentreret mod toppen. Så går det nedad, men også opad igen flere gange. 4 ½ time går der inden vi står på søen på den øvre side af passet. Vi tager en god pause og får fyldt depoterne op. Søren overtager kommandoen over selskabet, som hver mand nu vil have chancen for i mindst en halv dag.

Så skal vi tage en beslutning. Vil vi gå et par timer stille og roligt, og så ligge i telt og gå en kort dag til hytte i morgen? Eller vil vi presse på, og så komme til hytte i aften? Der er langt endnu, i hvert fald 4½ timers gang i godt tempo. Og det ville være en skam at sige, at bentøjet ikke allerede er godt brugt.

Hytten bliver vedtaget enstemmigt. Her begyndte Haans at gå og godte sig for sig selv. Det var umiddelbart en dårlig beslutning, det med at gå til hytten. Der er for langt. Vi er trætte. Det vil være mørkt inden vi er fremme, dermed meget koldere, og sværere at finde. Det tager meget længere tid at få varme og organisere sig i hytte end i telt. Samtidigt har vi sandsynligvis brugt alt vores vand, ædt vores slikposer. Ha, det her skal der nok komme en ordentlig lektion ud af!

Men selskabet imponerer. Ingen vaklen, ingen piveri eller utilfredshed. Bare koncentreret arbejde og biden tænder sammen. Efter 5 timer er vi ved foden af bakken, hvor hytten troner på toppen, 16 km fra nattens teltplads. Den sidste stigning er hård, men det går. SÅDAN!

Alle primusser ind i hytten, aftensmaden på og noget spiseligt i hovedet mens vi venter, hænger tøj til tørre og organiserer os. Efter et par timer er der rimeligt varmt og maden er klar. Blikkene er lidt fjerne, men stolte. 10 timers hårdt arbejde med 40-50 kg i pulkene i temperaturer mellem minus 10 og 26 kræver noget energi. Men især vilje.

De fleste har flyttet en grænse i dag. Nu ved vi, at vi kan. Og turen er ikke længere den samme. Nu har vi overskuddet på vores side!

Dag 9. Hviledag i hytten.

Fantastisk vejr fra minus 22, over 15 til 26 om aftenen.

Hvis det havde været hjemme i det forkælede Danmark, var vores hytte nok den mindste i kolonihaveforeningen. Men heroppe betyder en lille hytte masser af varme – og i dette tilfælde en fantastisk udsigt.

I dag har vi ordnet alle vores grejer. Men først sov vi længe. Så tog vi en lille tur på ski, bare for at løsne lidt i bentøjet, og kørte pulk(kælke)-race ud over bakken. På maven og med armene til at styre, gik det rimeligt tjep. Mikael vandt næsten uden at snyde. Efter en lille lektion i at støtte brækkede lemmer og forsvarlig transport af tilskadekomne, gik der hygge i selskabet. Peter gravede en snesofa i en stor snedrive bag hytten, og frem kom kakao, slikposer og de cubanske cigarer. Her sidder vi i næsten tre timer og fiser husleje af med benene i soveposerne. Ikke dårligt. Så går vi indenfor og spiser Peters overraskelse: pandekager med syltetøj! Vi har alle en overraskelse med til en tilfældig aften undervejs. Efter aftensmaden går vi i krig med Niklas´overraskelse: Ego-spillet. Det viser sig hurtigt, at vi har fået en ganske god fornemmelse for, hvad det er for nogle mennesker, vi er i gruppe med. Der bliver grinet godt igennem inden vi kravler i poserne.

Vi har ca. 60 kilometer tilbage til Sisimiut, som vi starter på i morgen, friske og veludhvilede.

Dag 10. Kort dag på ca. 10 km., snehuler og masser af gæster.

Igen en dag med fantastisk vejr. Minus 27 om morgenen, over 15 til 28 om aftenen.

Vi fik ordnet godt efter os i hytten, skrevet i hyttebogen og kom lidt sent af sted. Det er altid svært at komme i gear efter en hviledag.

Det var en kold morgen, hvor vi gik i skyggen af de høje fjelde og fik lidt vind fra skiftende retninger. Allerede efter 3 pas og godt 10 km kom vi til en flot kløft, hvor der lå godt med sne. Selvom stemningen efter hytteopholdet var ved at blive lidt komfortabel, var der ingen vej uden om: dette var det optimale sted til at grave snehuler. Samtidigt gik scootersporet mellem Kangerlussuaq og Sisimiut bare ti meter fra hulerne, og da vi skulle mødes med en gut, Bjarne fra Sisimiut, der havde lidt fuel med til os, kunne vi slå to fluer med et smæk: grave huler og være sikre på at blive set!

Det sidste blev mere sandt end vi havde forudset. Det var søndag, og mange var på snescootertur fra Sisimiut. Så vi slog et af teltene op, pillede inderteltet ud og gravede en kanal i sneen i midten på langs af teltet. Ind med en primus, og så var det ellers kaffetid. Vi fik gæster af tre omgange og to gange førte det til en længere kaffeslapperas. Superhyggeligt og et tiltrængt afbræk i arbejdet med snehulerne, hvor sneen længst inde var stenhård.

Da hulerne var færdige, spiste vi i teltet – vi gravede tre forskellige slags huler og sov to og to. Mikael og Søren, Niclas og Peter, Francesco og Haans. Efter den indledende skepsis viste snehulerne sig at være en yderst komfortabel form for underbringning. Francesco og Haans hentede termometeret ind fra minus 28 udenfor og straks efter viste det plus 2 inde i hulen. Efter de krøb i poserne faldt temperaturen til -2 og koldere blev det ikke denne nat i hulen.

Dag 11. 22 km gennem Nerumaq-dalen. Overnatning i hytte??

Vejrguderne er bare med os. Minus 26 til 22.

En kold dag, hvor vi har gået ganske langt på 7 pas. 22 km i alt, det meste i skyggen og i en bidende kold vind, som vi dog for det meste havde i ryggen. Men det har alligevel været svært at holde varmen. Derfor eskalerede fantasien om endnu en overnatning i hytte. I bunden af Første Fjord (navnet på første fjord nord for Sisimiut) ligger en hytte, som det ikke var urealistisk at nå. Så der blev klemmt på.

Fremme ved hytten – med en fantastisk udsigt til fjorden - blev vi ramt af et af virkelighedens grufulde luner: hytten var proppet med folk.

Det var lidt morsomt – synes nogen...eller mindst en af os! Der var dog den mulighed at gå til næste hytte 2 km derfra. Men det var godt op ad bakke, og vi skulle ned på

fjordisen igen i morgen, for så at starte opstigningen mod Sisimiut (og hvilken opstigning!). Vi vidste jo heller ikke om den hytte også var optaget. Diskussionen bølgede frem og tilbage, men vi var ved at være godt kolde.

Teltene kom op i ny rekordtid. Der gik kun små 35 minutter fra beslutningen var taget, til den første gryde vand var sat over primussen. Når først telteriet sidder på rygraden, har man en helt anden grad af sikkerhed på sin tur, og meget mere spillerum. SNIP, så var vi i telt og havde det varmt og dejligt.

Der blev i øvrigt set isbjørn i går ikke mange kilometer herfra, hvor vi nu ligger. Riflen fandt hurtigt sin plads under Haans´ liggeunderlag, så den kan være inde i teltet uden at blive fyldt med kondens. Og den var lidt mere klar, end den ellers havde været!

Dag 12. Sidste hårde træk mod Sisimiut – resten er bare hygge!

Det sædvanlige flotte vejr, og de sædvanlige temperaturer midt i tyverne.

Vi blev ikke spist af bjørnen i løbet af natten. Heldigvis da. I stedet blev den skudt af en fanger på snescooter. Det er vist ikke helt efter reglerne, så det varer nok lidt inden han snescooterer den igen.

Efter en god nedkørsel kom vi for første gang ud på fjordis. Saltvandsis. Den opfører sig ofte noget anderledes end ferskvandsis, men det skal opleves, ikke skrives om. Turen på fjordisen var dog kort, og nu begyndte det at gå opover. For alvor. Godt 400 meters stigning på under to kilometer. Og det går også lidt nedover et par steder, så måske 450 højdemeter i alt. Nu var benene godt brugte i forvejen, og den her stigning er altså stejl. Som en god, rød piste, bare den forkerte vej og uden lift men med pulke.

Efter små 2 timer og lidt over halvvejs oppe forbarmede et ungt par og hendes far sig over os. De var kørt forbi os nogle gange, og på vejen hjem mod Sisimiut ville de da lige høre, om ikke de måtte hjælpe os ved at give pulkene et lift til toppen. JO TAK! Hellere end gerne.

Det var supersødt af dem og vi nød resten af turen opover, udsigten og det gode vejr.

På toppen stod pulkene i to fine rækker. Her tog vi en længere pause og fik hilst på adskillige slædekuske og snescooterpiloter.

Men når det er gået op, må det også gå ned. Efter et kort stræk på toppen af fjeldet kom der nogle gode, stejle nedkørsler. Og en ting er at køre nedad med et par slalomski spændt fast til en lækker, stiv støvle. Noget andet er at køre den røde piste med trætte ben, turski, bløde støvler og to pulke i nakken. Der kom da også et par gode styrt i høj fart.

Søren der valgte at bruge pulkene som kælkkom op i et særligt højt tempo, men klarede sig på forunderlig vis uden om de mere katastrofale styrt. Dagens styrt stod Niclas for, men det er en længere historie.

Værst kunne det dog være gået for Mikael's pulk og eventuelle modkørende, da råbet "PUUUULLKK" rungede gennem dalen. Kort efter katapulteredes et løssluppet,

orange missil med to tasker som ammunition ud over kløften. Det så godt ud, men var ikke helt tilsigtet. Heldigvis ramte det ikke nogen.

Vores sidste aften slog vi lejr små 10 km fra Sisimiut, hyggede godt igennem, fik en ordentlig snak og en cigar i teltet. Der er ingen uenighed om, at vi har haft en fantastisk tur.

Dag 13 og 14. Sisimiut – turens mål og tid til rekreation.

Vejret var som altid med os, men nu i en lidt varmere udgave omkring minus 12.

Vi lå lidt længe i teltet og nød det hele. Så startede vi stille og roligt de sidste 9-10 km til Sømandshjemmet i Sisimiut. Vi hyggede os gevaldigt, humøret var højt, atmosfæren afslappet. Men det er også en lille smule vemodigt, når noget man har glædet sig længe til, og som har været så vellykket ikke mindst takket være et godt kammeratskab, pludseligt lakker mod enden. Efter ca. 163 kilometer stod vi nu i bunden af Spejdersøen, lige hvor byen begynder og vildmarken holder pause.

Men snart blev vemodet afløst af nysgerrighed. Byen emmer af liv: gående, cyklister, børn på kælke (i forrygende tempo), hundeslæder, snescootere, biler og busser. Og mon ik man ku få en pilsner et sted? Det trængte vi til.

Fremme på Sømandshjemmet blev vi rigtig godt modtaget, fik ordnet vores grejer og pakket dem ned i en fart. Ind på værelserne og få et ordentligt varmt bad, ned i kantinen til en stor kop frisk kaffe og et par gode stykker smørrebrød. Og så op på cafeen lidt derfra til en frisk pilsner.

Sightseeing, gaveindkøb til familierne, hygge og et særligt fokus på mad. Sådan gik de næste dage i en dejlig by, højt mod nord. Et sted vi alle var enige om, var værd at besøge igen. Ligesom Grønland i det hele taget.

Tak for en god tur til Niclas, Peter, Mikael, Søren og Francesco!